

EDITORIAL

Créixer és una característica dels éssers vius; i també dels pobles.

Veiem que actualment el país creix. Podrem valorar i discutir la mena de creixença que fa i la que li convindria, però no podem ignorar-la.

En contrapartida, hi ha alguns pobles de la “terra alta”, apartats del brogit, que, a un observador extern, li pot semblar que estan gairebé immobilitzats com els cingles que els envolten, com una reserva incontaminada de tradició i de natura verge.

Aquesta visió és un error, la suposada immobilitat és pura aparença. En el món res no roman immòbil; tot es belluga, fins i tot els elements naturals d'aparença estàtica: es mouen els boscos, els rius, les roques, les muntanyes, tot.

Capafonts també es mou, i últimament més que abans. Sembla que la febre dels pobles de la plana el comença a contagiar.

El poble es veu incrementat per noves promocions d'habitatges, nous allotjaments, noves activitats primàries i terciàries, nova seu del Patronat de Turisme, nous projectes referents a l'aigua, etc.

Les construccions comporten més carrers; l'augment de pobladors requereix més serveis.

En un poble que tenia una perillosa tendència a decreixer valorem aquests fets com a positius. A Capafonts encara li convé enriquir el seu potencial humà per assegurar-se una vida amb plenitud i eficiència; per ser un poble vital i “jove”. Unes quantes persones més no comprometen la tranquil·litat proverbial del lloc i en canvi eviten aquella sensació de buidor i abandonament dels pobles mig deshabitats.

Tot i això, opinem que el creixement de Capafonts no ha de ser anàrquic. Hi ha moviments de difícil control per part humana, com són els orogènics o els meteorològics. Però la majoria d'altres moviments de realitats humanes es poden controlar, planificar, apaiar, encarrilar... i és bo que ho fem.

Si comparem el vilatge amb els organismes vius (plantes, animals), veurem que aquests creixen segons unes pautes determinades, i això els proporciona la “fesomia” característica; gràcies a aquest projecte de creixença, un pi és un pi i no una alzina, i un senglar és un senglar i no una guineu.

També Capafonts ha de créixer segons unes pautes adequades perquè no s'esgarrii la seva bellesa paisatgística, que es concreta en la colonització d'un turó enmig d'un circ fluvial de roca encatifat de bosc i de conreus. Quants pobles

voldrien tenir una forma i un entorn tan pictòrics!

Sobretot caldria controlar el desenvolupament urbanístic, perquè, en aquest aspecte, un cop s'ha dut a terme una realització, és pràcticament impossible de modificar-la, almenys en un termini mitjà.

Sobre aquest tema, voldríem que els *Quaderns de Capafonts* servissin per aportar idees destinades a definir el model de futur del poble. En aquest mateix número, l'article de la pàgina 5 és una contribució en aquest sentit.

És l'hora de repensar i definir el model de Capafonts: com volem que creixi i cap on ha de créixer; com han de ser els carrers, places, eres, marges, jardins, i quin nom han de portar; quines condicions han de complir les cases per no desentonar del paisatge; com es pot estimular la restauració d'edificis emblemàtics; quins serveis hem de preveure; potser podríem fins i tot projectar un museu rural... En canvi, convindria evitar la proliferació d'edificis clandestins, de cases de formes incongruents amb l'entorn, de vies sense planificació d'orientació i d'amplada, etc.

L'Associació Cultural Picorandan és oberta al diàleg i a la col·laboració a fi de contribuir a dur a terme, dintre de les seves possibilitats, la tasca esmentada.

